

Udtalelser her kun udlede en sædvanemæssig, opelsket Vurdering af de Udtalelser, der falder, som gør mig det forstaaeligt, at Statsministeren forleden Dag kunde tilbyde fra denne Talerstol at bekræfte en Udtalelse med Ed. Det er for mig noget ganske ekstraordinært, men jeg forstaaer det bedre efter den Udtalelse, som Finansministeren kom med her forleden Dag. — Dernæst var der en Historie om Eriksen, og det synes, som om den højtærede Minister har følt den som mere alment ramrende, end det var tilsigtet fra min Side.

Ministeren talte derefter længe om Vid og om Kultur og om Injurielovgivningens Grænser, alt paa en Maade, som klart lader se, at Ministerens Berøring med disse Aandsomraader er rent periferisk. Ministeren udnævnte mig derefter til Ypperstepræst, og han kan jo derefter med Sandhed henvise til dette, hvis han i Fremtiden skulde møde den Anke, at han kun udnævner Partifæller. Men der er dog en lille Forskel, som jeg understreger, ikke mindst af Hensyn til „Skatteborgeren“: at der ikke er forbundet noget Honorar med denne Stilling — det gaar jeg ud fra, at der ikke er, hidtil har jeg i hvert Fald ingen Meddelelse faaet derom.

Jeg skal slutte med at sige til Ministeren, at hvis han skønner det nødvendigt for at højne sin egen Anseelse i de, om jeg saa maa sige, højere Regioner at maatte maale mig Skæppen fuld, saaledes som han gjorde det forleden Dag, saa skal Ministeren ikke af Hensyn til mig holde sig tilbage. Jeg følger Ministerens Præstationer paa dette Omraade med en uinteresseret, men velvillig Tilhørers Deltagelse.

Da jeg forleden Dag sagde, at man vovede ikke fra Regeringens Side at foreslaa noget Tillidsvotum, blev jeg mødt med Latter fra hele denne Side af Salen, og saa vilde jo Skæbnen, at faa Dage senere udspillede her i Salen et Intermezzo, hvoraf det fremgik, at der mellem de to Regeringspartiers Ledere hersker den dybeste personlige Mistillid. Jeg har aldrig oplevet, og jeg haaber heller aldrig oftere at skulle opleve, at en Regeringschef fra denne Talerstol tilbyder med Ed at bekræfte et Udsagn, som gaar imod det, der siges af Ordføreren for Støttepartiet, og at Ordføreren for Støttepartiet derefter fastholder sin Fremstillings Rigtighed. Den Slags Scener forekommer det mig, at man burde være forskaanet for i det danske Folketing, og jeg haaber aldrig, at vi skal opleve deres Gentagelse.

Statsministeren spurgte i Fjor: Hvilket

er Oppositionens Fællesprogram? Jeg svarede den Gang, at Oppositionen havde ingen Forpligtelse til at have et Fællesprogram, men i Aar vil jeg vende dette Spørgsmaal om og spørge: Hvilket er Regeringspartiernes Fællesprogram? Thi det er man berettiget til at spørge om. Og man maa naturligvis først og fremmest spørge, naar man siger „Regeringspartierne“: Er der mere end eet? Statsministeren søger jo at opretholde Skindet. Han sagde forleden Dag, at han er ikke i Stand til at se nogen Forskel paa før og nu; Støtten har samme Værdi, sagde Statsministeren, med Understrøm af en let Bitterhed, samme Værdi. Jeg husker ikke, om Statsministeren brugte Ordet Loyalitet i den Forbindelse, men jeg kan ikke tænke mig det. Jeg er i hvert Fald ganske forvisset om, at denne Statsminister ikke ved sin Afgang vil sige, hvad den forrige Statsminister ved sin Afgang sagde til det konservative Parti: at dette havde støttet ham loyalt. Jeg vil blot henvise til, hvad den afgaaende Statsminister den Gang sagde. (Afbrydelse). Det ærede Medlem, som føler sig generet af dette, ser sig ikke i Stand til at tie stille, men jeg anbefaler det alligevel som det i denne Situation hensigtsmæssigste.

Det ærede Medlem Hr. Rode siger, naar han er udenfor Rigsdagen, noget helt andet end dette, at Forholdet er uforandret, tværtimod, det ærede Medlem fremhæver, at det er meget stærkt forandret. Han talte om Potteskaar og sluttede med at sige, at man kan jo gøre forskellige Ting: man kan forsøge at klinke det, eller man kan møde med noget helt nyt. Men der er een Ting, man ikke kan gøre: man kan ikke lade, som om man har sin Politik i Behold, og det er jo det, Statsministeren gør, thi han siger, at han ser ikke, der er forandret noget. Og hvad er det ærede Medlems Svar paa dette? Ja, her i Rigsdagen intet. End ikke under det temperamentsfulde Optrin forleden Dag hørte vi noget.

Jeg synes, dette er en lidet tiltalende Stilling. Man har en Statsminister, som siger: Jeg henholder mig til den sidste Udtalelse, der er faldet her i Rigsdagen. Det siger Ministeren efter min Mening med Rette, jeg har selv været inde paa lignende Betragtninger. Jeg synes, at det er her, det skal foregaa, det er fra denne Talerstol, vi skal have at vide, om Forholdet er det samme, eller om det er forandret, thi det nytter ikke noget, at det ærede Medlem Hr. Rode staar i Smørumovre, eller hvilket Sted det nu maatte være, og siger, at siden Februar i Fjor, da Mini-